

Sáng Bừng Trời Êm Mát Dịu Dàng

Sáng bừng. Trời êm. Mát. Dịu dàng
Lòng mừng! Rất thật! Rất hân hoan!
Hôm nay có thể là mưa sắp
Có thể..ngày vui thật chứa chan?

Hôm nay, Quốc Khánh, tưng bừng Mỹ
Cờ rợp trời bay...Cờ bay bay...
Rồi pháo bông đêm, rồi choáng ngợp
Lòng vui. Ai cũng có tương lai!

Tôi mong như vậy. Và tôi nói
ra được lời vui đầu bắt đầu!
Tôi muốn ngủ thêm, thêm giấc nữa
khi mình thức dậy...lại nôn nao!

Tôi chưa nghe chuông Nhà Thờ đổ
Tôi cũng chưa nghe tiếng mõ Chùa
Tôi quá mừng vui, không nghĩ tới
Hôm qua, oi bức...đã ngày xưa!

Tôi nhìn ra ngõ: hoa chưa nở
Tôi ngó mái nhà; không thấy chim
Tôi chớp mắt tôi...tôi chỉ thấy
lòng vui tôi một nhớ về em!

Bây giờ Đà Lạt ngày mưa tạnh
Vườn Bích Câu hoa chắc đổi màu?
Em dạo bờ hồ, cây liễu nói
lời gì, em nhỉ, có nôn nao?

Tôi nhớ làm sao cây trụ cờ
của ngôi trường Nữ sau cơn mưa
nắng bay theo nắng, cờ như lụa
tưởng tưởng nóng tầm đang nhả tơ!

Em ơi em ơi Quê Hương mình
em hồn nhiên chứ, áo dài xanh?
Chim hồn nhiên chứ, cánh khuyh diệp...
đời cũng hồn nhiên...như bức tranh?

*Tôi nhớ...chuyện gì tôi cũng nhớ
bỗng dưng nổi nhớ lại lem, nhòa
Sáng nay tôi trải lòng nao nức
sao ngô vàng hoa chưa thấy hoa?*

Trần Vấn Lệ